

73. Et jævnt og muntært, virksomt Liv paa Jord.

Andantino con moto.

Ludv. M. Lindemann.

mf

1. Et jævnt og muntært, virksomt Liv paa Jord som det, jeg vil-de ej med Konger
Op - kla - ret Gang i æd - le Fæ-dres Spor med li - ge Værdig-hed i Borg og

p

byt - te,
Hyt - te,
Med Ø - jet, som det skab - tes him - mel - vendt, lys -

vaagent for alt skønt og stort her - ne - - den, men med de dy - be Længsler

vel - be - kjendt kun fyl - dest - gjort af Glans fra E - vig - he - den.

2. Et saadant Liv jeg ønskede al min Æt
Og pønsede paa med Flid at forberede,
Og naar min Sjæl blev af sin Grublen træt,
Den hviled sig ved Fader vor at bede.
Da følte jeg den Trøst af Sandheds Aand,
At Lykken svæver over Urtegaarden,
Naar Støvet lægges i sin Skabers Haand,
Og al Ting ventes i Naturens Orden.

3. Kun Spiren frisk og grøn i tidlig Vaar,
Og Blomsterfloret i den varme Sommer,
Da Modenhed i Møde Planten gaar,
Og fryder med sin Frugt, naar Høsten kommer!
Om kort, om langt blev Løbebanen spændt:
Den er til Folkegavn, den er til Grøde;
Som godt begyndt, er Dagen godt fuldendt,
Og lige liflig er dens Aftenrøde.

N. F. S. Grundtvig.

74. Fanø, o Fanø, ak hvor er du skøn!

Allegretto.

(Af „Slægtningene“)

Henriette Nielsen.

f Pigerne:

1. Fan - ø, o Fan - ø, ak hvor er du skøn!
Hvid er din Strand - bred, din Bøl - ge saa grøn;

mp hvor er de Bak-ker og hvor er de Skær, hvor er det Fly-ve-sand

f

Alle.

hvid'-re end her! Hvor er det Fly-ve-sand hvid'-re end her!

2. Se vi til Fuglen, som rejste hvert Aar,
Kom dog tilbage hver eneste Vaar.
Mon den det gjorde. om ikke dens Lyst
! Trak den dog helst til vor sandede Kyst.!

3. Fanø! aa Fanø! ja du er saa skøn,
Hvid er din Strandbred, din Bølge saa grøn!
Hjemstavn! ak Hjemstavn! ja, sikkert jeg tror,
! Du er det fagreste Land paa vor Jord.!

Henriette Nielsen.

75. Farvel du Hus, hvor min Fader bor.

(Af „Slægtningene.“)

Henriette Nielsen.

Allegretto.

Jens:

1. Far - vel du Hus, hvor min Fa - der bor, hvor først jeg sku - ed den

ly - se Jord. Far - vel For - æl - dre, I kjæ - re to, som var min Barndom saa

Begge:

mf huld og tro, Saa huld og tro, *p* saa huld og tro.

Helen: 2. Som Jens han siger, jeg siger og
Farvel Forældre, som os opdrog!
Og at vi ender vort unge Liv
Saa ynkelig her, - det os tilgiv,
Begge: ! Det os tilgiv! !

Jens: 3. Farvel! I Bakker! Farvel du Strand!
Jeg ridset har i det hvide Sand
Farvel til Verden! farvel nu hver,
Som var Jens Ott'sen og Ellen kjær.
Begge: ! Os begge kjær! !

Helen: 4. Som Jens han siger, jeg siger med
Farvel til Verden, og saa afsted!
Den Sti, han vælger, jeg vandrer glad,
Hvad Vej han tager, vi følges ad,
Begge: ! Vi følges ad! !

Henriette Nielsen.